

Beste schrijvers,
beste schrijversvrienden,
beste familieleden die ons deze schrijvers bezorgden,

Wat ons vanavond hier samenbrengt is een intrinsiek vreugdevolle aangelegenheid. Het is niet per se de wedstrijd die al onze paden hier vanavond laat samenkomen, maar vooral, of dat hopen we toch, onze gezamenlijke passie, onze gedeelde liefde. De liefde voor het schrijven, hoe pijnlijk en moeilijk die relatie soms ook kan zijn. Namens de voltallige jury wil ik jullie allen, stuk voor stuk, bedanken omdat jullie die passie in mindere en meerdere mate met ons wilden delen. Het delen van je schrijftuur is immers een intieme zaak, waarover moeilijk te oordelen valt. We hadden het als jury ook liever niet gedaan en jullie allemaal uitsluitend hulpvaardige kritiek en complimenten gegeven. Jullie willen feliciteren voor de noeste arbeid en de durf om in het openbare te treden met jullie soms intieme, soms balorige en ontwapenende teksten. Bovenal zijn we dankbaar dat we via jullie pennenvruchten jullie toch enigszins hebben leren kennen. Zoals vreemden die elkaar vinden na het missen van de laatste nachttrein, konden we ons warmen aan jullie verhalen, anekdotes, gedichten en uitspattingen, en na een aantal bladzijden afscheid van jullie nemen.

Soms was dat afscheid moeilijk. Sommigen onder jullie schreven teksten waarnaar we bleven teruggrijpen, ook tijdens de deliberatie. Werkstukken vol sterke scènes en dialogen waaruit de kiemen van een ambacht duidelijk bovengronds priemden. Bij andere ontmoetingen was het afscheid dan weer iets te snel voorbij en bleven we achter op het perron met de vraag: wat lazen we zonet? Wat moesten we hier onthouden? Dit klinkt allicht wat streng, maar sommige teksten hadden wat betreft insteek, stijl, taalgebruik en structuur nog een lange weg af te leggen. Overtuig je lezers, ontvouw je ambities en durf je eigen grenzen te verleggen. Kies een medium waarbij je je comfortabel voelt en gooi dan al het comfort uit het raam. Literatuur is een eindeloos speelveld en in de taal is al het onmogelijke mogelijk. Schrijven is deelnemen aan een gesprek dat al millennia gaande is, tussen mensen uit elk hoekje van deze wereld. Als je je mond opent, zorg dan dat je iets te zeggen hebt. Luister naar wat al gezegd is en vraag je af: kan *ik* hier iets aan toevoegen?

De mensen die we vanavond willen eren en fêteren zijn schrijvers van wie we in mindere of meerdere mate zo'n toevoeging ontvingen. Naast de eerste, tweede en derde plaats kennen we vanavond ook drie eervolle vermeldingen toe.

De eerste eervolle vermelding gaat naar een ontroerende tekst over het eindeloze wachten, het onoverbrugbare en onverdraagbare van afstand wanneer het je scheidt van dat wat je liefhebt. Stilistisch sterk en slim gestructureerd kon deze tekst ons bekoren omwille van het tastbaar maken van gemis. Ook moesten we af en toe groen lachen, vanwege de herkenbare frustratie die opkomt wanneer je een zin hoort als "De wachttijd bedraagt nog 60 minuten." Met veel plezier gaat de eerste eervolle vermelding van vanavond naar 'Citroenfris' van **Anke Verschueren!**

De tweede eervolle vermelding wordt toegekend aan een tekst die door een van de juryleden werd beschreven als “jaloersmakend”. Het was een mysterieuze tekst die duidelijk deel uitmaakt van een groter, spannender verhaal vol intrige en bovennatuurlijke ontwikkelingen. Gezien de leeftijd van de schrijver stonden we versteld van de vaste hand waarmee de tekst werd neergepend. Her en der zouden dialogen misschien iets soepeler kunnen en misschien hoeft het mysterie er niet zo dik op te liggen. Maar desalniettemin willen we met veel nieuwsgierigheid naar meer de tweede eervolle vermelding toekennen aan **Hannelore Prinsen** voor haar verhaal ‘Tunnelaar’!

De derde eervolle vermelding gaat naar een barokke anatomie van een weekend aan zee. De jury roemt de tekst omwille van de frisse verschijningsvorm, de mooie beelden en de prikkelende mengvormen. De tekst krult zich van een gebed tot poëzie, van notulen tot observatie tot takenlijstje. We vonden het jammer dat hij zo kort was. De schrijver had meer dan 552 woorden kunnen gebruiken om het barokke werkelijk overdadig en decadent te laten worden. Toch waren de woorden goedgekozen, welgeplaatst en scherp geformuleerd, en deden verlangen naar meer. Daarom gaat de derde eervolle vermelding van vanavond naar ‘Strandbalbarok’ van **Kathy Vanhout!**

Nu komen we aan bij de teksten waarvan het moeilijk afscheid nemen was.

De derde plaats gaat vanavond naar een slimme en doordachte tekst die ons vooral wist te bekoren door zijn ambitie om meerdere tekstuele genres met elkaar te verweven. Het kwam in deze wedstrijd slechts één keer voor dat we een tekst lazen die het aandurft om meta te gaan, om over zichzelf te spreken. Interview, herinnering en observatie flirten geslaagd met elkaar, ons flarden tonend van een intensieve vriendschap en de loodzware verantwoordelijkheid die ons toekomt wanneer geliefden onnodig moeten lijden. Een van de juryleden merkte op dat er nog extra aandacht kan worden besteed aan het einde, dat nu met het clichématige flirt en nogal hardhandig wordt neergezet. Desondanks kon dit ons niet ontmoedigen om vanavond met veel plezier en bewondering de derde prijs uit te reiken aan ‘L’intelligence des fleurs’ van **Lennert De Vroey**.

De tweede prijs wordt in de wacht gesleept door een prozatekst, waarin verlies en pijnlijke liefde een ontwapenende dans met elkaar uitvoeren. De tekst is speels en slim geschreven, met oog voor tempo en beeldentaal. Soms was de verhaallijn moeilijk te volgen, en moesten we gaan herlezen en herlezen om erachter te komen wat er gaande was. Tegelijkertijd is dit juist ook een troef van een tekst die de lezer uitdaagt om bij te blijven. Zijn we nog bij de dokken? Of zijn we op een begrafenis? Is hier nog sprake van verzengende, jaloersmakende liefde of luisteren we naar de uitstervende echo’s van een lang voorbijge romance? De tekst daagde ons uit en dat smaakte ons goed. We reiken daarom met gepaste trots de tweede prijs uit aan ‘De dagen’ van **Elise Pairen**.

De tekst die vanavond op de eerste plaats staat, en dus ook het ticket voor de finale ontvangt, was opnieuw zo’n tekst waardoor op z’n minst één jurylid in een oogopslag geweldig overtuigd was. Dat jurylid moest fel lachen omwille van de herkenbare absurditeit

van het gebeuren, en roemt de tekst omwille van de originaliteit en de speelsheid waarmee hij werd geschreven. We duiken in de bizarre wereld van een zelfverklaarde eersterangsklungel, een hoogzwangere vrouw en een monsterlijk groot vogelbekdier. Het staccato waarmee de tekst voortstuwt in korte spurten, maakte het ons af en toe moeilijk om 'm bij te benen, maar ook hier ervoeren we dit voornamelijk als een slimme en welkome uitdaging. In minder dan tweeduizend woorden weet de schrijver twee personages te introduceren die, ondanks het absurde en groteske, meteen charmeren en aanvoelen als die rare, gekke, verre familieleden waarover we nog veel meer wilden lezen. Met grote felicitaties reiken we vanavond de eerste plaats uit aan het grappige verhaal 'Meneer Egmond' van **Aragorn Fuhrmann!**

Namens de jury van Write Now! Antwerpen 2019,

Arno Van Vlierberghe - Juryvoorzitter

Sien Volders

Katrien De Loose